

“मीठे बच्चे- तिम्रो निजी संस्कार पवित्रताको हो, तिमी रावणको सङ्गमा आएर पतित बन्यौ, अब फेरि पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन्नु छ ।”

प्रश्न:- अशान्तिको कारण र यसको निवारण के हो ?

उत्तर:- अशान्तिको कारण हो अपवित्रता । अब भगवान् पितासँग प्रतिज्ञा गर- म पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँ बनाउनेछु, आफ्नो दृष्टिलाई पवित्र राख्नेछु, विकारी बन्नेछैन अनि मात्र अशान्ति दूर हुन सक्छ । तिमी शान्ति स्थापना गर्ने निमित्त बनेका बच्चाहरूले कहिल्यै अशान्ति फैलाउन सक्दैनौ । तिमी शान्त रहनुपर्छ, मायाको गुलाम बन्नु छैन ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- गीताका भगवान्ले गीता सुनाउनुभयो । एकपटक सुनाएर फेरि जानुभयो । अहिले तिमी बच्चाहरू गीताका भगवान्सँग त्यही गीताको ज्ञान सुनिरहेका छौ, राजयोग पनि सिक्किरहेका छौ । उनीहरूले त लेखिएको गीता पढेर कण्ठ गर्छन् फेरि मानिसहरूलाई सुनाइरहन्छन् । त्यो पनि फेरि शरीर छोडेर गएपछि अर्को जन्ममा बच्चा बनेर फेरि त सुनाउन सक्दैनन् । अब बाबाले तिमीलाई गीता सुनाइरहनुहुन्छ, जबसम्म तिमीले राजाई प्राप्त गर्दैनौ । लौकिक शिक्षकले पनि पढाइरहन्छन् । जबसम्म पाठ पूरा हुँदैन, सिकाइरहन्छन् । पाठ पूरा भएपछि फेरि हदको कमाईमा लाग्छन् । शिक्षकसँग पढ्यो, कमाई गर्‍यो, वृद्ध भयो, शरीर छोड्यो, फेरि गएर अर्को शरीर लिन्छन् । उनीहरूले गीता सुनाउँछन्, अब यसबाट प्राप्ति के हुन्छ ? यो त कसैलाई थाहा छैन । गीता सुनाएर फेरि अर्को जन्ममा बच्चा भएपछि सुनाउन सक्दैन । जब ठूलो होस्, पाको बनोस्, गीतापाठी होस् तब फेरि सुनाओस् । यहाँ बाबाले त एकै पटक शान्तिधामबाट आएर पढाउनुहुन्छ, फेरि गडहल्लानुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई राजयोग सिकाएर म आफ्नो घर जान्छु । जसलाई पढाउँछु उनीहरूले फेरि आएर आफ्नो प्रारब्ध भोग्नेछन् । आफ्नो कमाई गर्छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार धारणा गरेर फेरि जानेछन् । कहाँ ? नयाँ दुनियाँमा । यो पढाइ हो नै नयाँ दुनियाँको लागि । पुरानो दुनियाँ खतम भएर नयाँ स्थापना हुनेछ, यो कसैले पनि जान्दैनन् । तिमी जान्दछौ- हामी राजयोग सिक्छौं नै नयाँ दुनियाँको लागि । फेरि न यो पुरानो दुनियाँ, न पुरानो शरीर हुनेछ । आत्मा त अविनाशी छ । आत्मा पवित्र बनेर फेरि पवित्र दुनियाँमा आउँछ । नयाँ दुनियाँ थियो, जसमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । त्यो नयाँ दुनियाँ बनाउनेवाला भगवान् नै हुनुहुन्छ । उहाँले एक धर्मको स्थापना गराउनुहुन्छ । कुनै देवताद्वारा गराउनुहुन्न । देवता त यहाँ छँदै छैनन् । अवश्य कोही मनुष्यद्वारा नै ज्ञान दिनुहुन्छ जो फेरि देवता बन्नेछ । फेरि तिनै देवताहरू पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा अहिले ब्राह्मण बनेका छन् । यो रहस्य तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ- भगवान् त हुनुहुन्छ निराकार जसले नयाँ दुनियाँ रचनुहुन्छ । अहिले त रावण राज्य हो । तिमीले सोध्दछौ- कलियुगी पतित हुनुहुन्छ या सत्ययुगी पावन हुनुहुन्छ ? तर बुझ्दैनन् । अब बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- मैले ५ हजार वर्ष पहिले पनि तिमीलाई सम्झाएको थिएँ । म आउँछु नै तिमी बच्चाहरूलाई आधाकल्प सुखी बनाउन । फेरि रावण आएर तिमीलाई दुःखी बनाउँछ । यो सुख-दुःखको खेल हो । कल्पको आयु ५ हजार वर्ष हो, त्यसैले आधा-आधा गर्नुपर्ने हुन्छ । रावण राज्यमा सबै देह-अभिमानि विकारी बन्छन् । यो कुरा पनि तिमीले अहिले बुझेका छौ, पहिले बुझ्दैनथ्यौ । कल्प-कल्प जसले बुझेको थियो, उसैले बुझ्नेछ । जो देवता बन्नेवाला छैन, ऊ आउँदा पनि आउँदैन । तिमीले देवता धर्मको कलमी लगाउँछौ । जब ऊ आसुरी तमोप्रधान बन्न पुग्छ, उसलाई दैवी वृक्षको भनिदैन । वृक्ष पनि जब नयाँ थियो, सतोप्रधान थियो । हामी त्यसका पातहरू देवी-देवता थियौं, फेरि रजो, तमोमा आयौं, पुराना पतित शूद्र भयौं । पुरानो दुनियाँमा पुराना मानिसहरू नै रहन्छन् । पुरानोलाई फेरि नयाँ बन्नुपर्ने हुन्छ । अब देवी-देवता धर्म नै प्रायः लोप भइसकेको छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ- जब-जब धर्मको ग्लानि हुन्छ, कुन धर्मको ग्लानि हुन्छ ? अवश्य भन्नुपर्ने हुन्छ- आदि सनातन देवी-देवता धर्मको, जुन धर्म मैले स्थापना गरेको थिएँ । त्यो धर्म नै प्रायः लोप भएको छ । त्यसको बदला अधर्म भएको छ । जब धर्मको भन्दा अधर्मको वृद्धि हुँदै जान्छ, तब बाबा आउनुहुन्छ । यस्तो भनिदैन- धर्मको वृद्धि, धर्म त प्रायः लोप भइसकेको छ । बाँकी अधर्मको वृद्धि

भएको छ । वृद्धि त सबै धर्मको हुन्छ । एक क्राइस्टद्वारा कति क्रिश्चियन धर्मको वृद्धि हुन्छ । बाँकी देवी-देवता धर्म प्रायः लोप भइसकेको छ । पतित बनेका कारण स्वयम् नै ग्लानि गर्छन् । धर्मबाट अधर्म पनि यही नै बन्छ । अरू त सबै ठीकै चलिरहेका छन् । सबै आ-आफ्ना धर्ममा कायम रहन्छन् । जुन आदि सनातन देवी-देवता धर्म निर्विकारी थियो, त्यो विकारी बनिसकेको छ । मैले पावन दुनियाँ स्थापना गरें, फेरि त्यही पतित, शूद्र बन्छ अर्थात् त्यस धर्मको ग्लानि हुन पुग्छ । अपवित्र बनेपछि आफ्नै ग्लानि गराउँछन् । विकारमा गएर पतित बन्छन्, आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनन् । स्वर्गबाट बदलिएर नर्क भयो । त्यसैले कोही पनि पावन छँदै छैनन् । तिमी कति छी-छी पतित बनेका छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई वाह-वाह फूल बनाएँ फेरि रावणले तिमीलाई काँडा बनाइदियो । पावनबाट पतित बन्न पुग्यौ । आफ्नो धर्मकै हालत देख्नु छ । पुकार्छन् पनि, हाम्रो हालत त हेर्नुहोस्, हामी कति पतित बनेका छौ । फेरि हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । पतितबाट पावन बनाउन बाबा आउनुहुन्छ, त्यसैले फेरि पावन बन्नपुर्छ । अरूलाई पनि बनाउनुपर्छ ।

तिमी बच्चाहरूले आफूलाई देख्दै गर— म सर्वगुण सम्पन्न बनेको छु ? मेरो चलन देवताहरूको जस्तो छ ? देवताहरूको राज्यमा त विश्वमा शान्ति थियो । अब फेरि तिमीलाई सिकाउन आएको छु— विश्वमा शान्ति कसरी स्थापना हुन सक्छ भनेर । त्यसैले तिमीलाई पनि शान्तिमा रहनुपर्छ । शान्त हुने युक्ति बताउँछु— मलाई याद गरेमा तिमी शान्त भएर, शान्तिधाममा जानेछौ । कुनै बच्चाहरूले त शान्तिमा रहेर अरूलाई पनि शान्तिमा रहन सिकाउँछन् । कसैले त अशान्ति गरिदिन्छन् । स्वयम् अशान्त रहन्छन्, त्यसैले अरूलाई पनि अशान्त बनाइदिन्छन् । शान्तिको अर्थ बुझ्दैनन् । यहाँ आउँछन् शान्ति सिक्न, फेरि यहाँबाट गएपछि अशान्त हुन्छन् । अशान्ति हुन्छ नै अपवित्रताबाट । यहाँ आएर प्रतिज्ञा गर्छन्— बाबा, हामी हजुरकै हौ । हजुरबाट विश्वको बादशाही लिनु छ । हामी पवित्र रहेर फेरि विश्वको मालिक अवश्य बन्नेछौ । फेरि घरमा गएपछि मायाको तुफान आउँछ । युद्ध हुन्छ नि, हैन ? फेरि मायाको दास बनेर पतित बन्न चाहन्छन् । अबलाहरूमाथि अत्याचार उनैले गर्छन्, जसले प्रतिज्ञा पनि गर्छन्— म पवित्र रहनेछु, फेरि मायाको आक्रमण भएपछि प्रतिज्ञा भुल्छन् । भगवान्सँग प्रतिज्ञा गर्छन्— पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको वर्सा लिनेछु, पवित्र दृष्टि राख्नेछु, कुदृष्टि राख्नेछैन, विकारमा जानेछैन, कुदृष्टि छोड्नेछु । फेरि पनि माया रावणसँग हार खान पुग्छन् । त्यसैले जो निर्विकारी बन्न चाहन्छन्, उनलाई सताउँछन्, त्यसैले भनिन्छ— अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ । पुरुष त बलवान् हुन्छन्, स्त्री निर्बल हुन्छन् । लडाईँ आदिमा पनि पुरुष जान्छन् किनकि बलवान् हुन्छन् । स्त्री नाजुक हुन्छन् । उनीहरूको कर्तव्य नै अलग हुन्छ, उनीहरूले घर सम्हाल्छन्, बच्चा पैदा गर्छन्, तिनलाई पालना गर्छन् । यो पनि बाबा सम्भाउनुहुन्छ— वहाँ हुन्छ नै एक बच्चा, त्यो पनि विकारको नाम हुँदैन । यहाँ त संन्यासीहरूले पनि कहिलेकाहिँ भनिदिन्छन्— एउटा बच्चा त अवश्य हुनुपर्छ, अपवित्र दृष्टिवाला ठगले यस्तै शिक्षा दिन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— यस समयको बच्चा के कामको हुन्छ, जबकि विनाश सम्मुख खडा छ, सबै खत्तम हुनेछ । म आएको नै हुँ पुरानो दुनियाँको विनाश गर्न । त्यो भयो संन्यासीहरूको कुरा, उनीहरूलाई त विनाशको कुरा थाहै छैन । तिमीलाई बेहदका बाबाले सम्भाउनुहुन्छ, अब विनाश हुनु छ । तिम्रा बच्चाहरू वारिस (हकदार) बन्न सक्नेछैनन् । तिमी सम्झन्छौ— हाम्रो कुलको निशानी भइरहून् तर पतित दुनियाँको कुनै निशानी रहनेछैन । तिमी सम्झन्छौ— पावन दुनियाँ थियो, याद पनि गर्छन् किनकि पावन दुनियाँ थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । तर अब तमोप्रधान हुनाको कारण बुझ्न सक्दैनन् । उनको दृष्टि अपवित्र छ । यसलाई भनिन्छ धर्मको ग्लानि । आदि सनातन धर्ममा यस्तो कुरा हुँदैन । पुकार्छन्— पतित-पावन आउनुहोस्, हामी पतित दुःखी छौ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— मैले तिमीहरूलाई पावन बनाएँ, फेरि माया रावणको कारण तिमी पतित बन्यौ । अब फेरि पावन बन । पावन बन्छौ, फेरि मायाको युद्ध चल्छ । बाबासँग वर्सा लिने पुरुषार्थ गरिरहेको थियो, तर फेरि कालो मुख गरिदियो भने वर्सा कसरी पाउनेछ ? बाबा आउनुहुन्छ नै गोरु बनाउन । देवताहरू जो गोरु थिए, उनै काला बनेका हुन् । देवताहरूका नै कालो शरीर बनाउँछन्, क्राइस्ट, बुद्ध आदिलाई कहिल्यै कालो देखेका छौ ? देवी-देवताहरूको चित्र कालो बनाउँछन् । जो सर्वका सद्गति दाता

परमपिता परमात्मा, सबैका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई भन्ने गर्छन्— परमपिता परमात्मा आएर मुक्त गर्नुहोस्, फेरि उहाँ कालो कसरी हुन सक्नुहुन्छ, उहाँ त सदैव गोरो, सदा पावन हुनुहुन्छ । कृष्णले त अर्को शरीर लिन्छन्, तापनि पवित्र त हुन्छन् नि । महान् आत्मा देवताहरूलाई भनिन्छ । कृष्ण त देवता थिए । अहिले त कलियुग हो, कलियुगमा महान् आत्मा कहाँबाट आउने ? श्रीकृष्ण त सत्ययुगका प्रथम राजकुमार थिए । उनमा दैवी गुण थिए । अहिले त देवता आदि कोही छँदै छैनन् । साधु-सन्त पवित्र बन्छन् फेरि पनि पुनर्जन्म विकारबाट लिन्छन् । फेरि संन्यास धारण गर्नुपर्ने हुन्छ । देवताहरू त सदैव पवित्र हुन्छन् । यहाँ रावण छ । रावणको १० शिर देखाउँछन्— ५ स्त्रीका, ५ पुरुषका । यो पनि सम्भन्छन्— ५ विकार हरेकमा छन्, देवताहरूमा पनि हुन्छ त भनिदैन नि । त्यो त हो नै सुखधाम । वहाँ पनि रावण हुने हो भने फेरि दुःखधाम हुनेछ । मनुष्य सम्भन्छन्— देवताहरूले पनि त बच्चा जन्माउँछन्, उनीहरू पनि त विकारी ठहरिए । उनलाई यो थाहा छैन— देवताहरूको गायन गरिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी । त्यसैले त उनीहरूको पूजा हुन्छ । संन्यासीहरूको पनि मिशन (संगठन) हुन्छ । केवल पुरुषहरूलाई संन्यास गराएर मिशन बढाउँछन् । बाबा फेरि प्रवृत्ति मार्गको नयाँ मिशन बनाउनुहुन्छ । जोडीलाई नै पवित्र बनाउनुहुन्छ । फेरि गएर देवता बन्नेछौ । तिमी यहाँ संन्यासी बन्नको लागि आएका होइनौ । तिमी त आएका छौ विश्वका मालिक बन्न । उनीहरूले त फेरि गृहस्थमा जन्म लिन्छन् । फेरि निक्लिन्छन् । तिम्रो संस्कार नै पवित्रताको हो । अब अपवित्र बनेका छौ फेरि पवित्र बन्नु छ । बाबाले पवित्र गृहस्थ आश्रम बनाउनुहुन्छ । पावन दुनियाँलाई सत्ययुग, पतित दुनियाँलाई कलियुग भनिन्छ । यहाँ कति पाप आत्माहरू छन् । सत्ययुगमा यो कुरा हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— जब-जब धर्मको ग्लानि हुन्छ अर्थात् देवी-देवता धर्मवाला पतित बन्छन्, आफ्नो ग्लानि गराउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई पावन बनाएँ फेरि तिमी पतित बन्यौ, कुनै कामका रहेनौ । जब यस्तो पतित बन्छौ, तब फेरि पावन बनाउन मलाई आउन पर्छ । यो ड्रामाको चक्र हो, जुन घुमिरहन्छ । स्वर्गमा जानको लागि फेरि दैवी गुण पनि चाहिन्छ । क्रोध हुनु हुँदैन । क्रोध छ भने ऊ मानौ असुर कलाउनेछ । बडो शान्तचित्त अवस्था हुनुपर्छ । क्रोध गर्छ भने भन्नेछन्, यसमा क्रोधको भूत छ । जसमा कुनै पनि भूत छ भने ऊ देवता बन्न सक्दैन । नरबाट नारायण बन्न सक्दैन । देवता हुन्छन् निर्विकारी, यथा राजा-रानी तथा प्रजा निर्विकारी हुन्छन् । भगवान् बाबाले नै आउनुभएर सम्पूर्ण निर्विकारी बनाउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबासँग पवित्रताको प्रतिज्ञा गरेका छौ, त्यसैले मायाको आक्रमणबाट बचिरहनु छ । कहिल्यै मायाको गुलाम बन्नु छैन । यस प्रतिज्ञालाई बिर्सिनु हुँदैन किनकि अब पावन दुनियाँमा जानु छ ।
- २) देवता बन्नको लागि अवस्थालाई एकदम शान्तचित्त बनाउनुपर्छ । कुनै पनि भूत प्रवेश हुन दिनु हुँदैन । दैवी गुण धारण गर्नु छ ।

वरदानः— मायाको छायाबाट निस्किएर यादको छत्रछायामा रहनेवाला बेफिक्र बादशाह भव

जो सधैं बाबाको यादको छत्रछायामा रहन्छ, उसले स्वयम्लाई सदा सुरक्षित अनुभव गर्छ । मायाको छत्रछायासँग बच्ने साधन हो बाबाको छत्रछाया । छत्रछायामा रहनेवाला सदा बेफिक्र बादशाह हुन्छ । यदि कुनै फिक्र छ भने खुशी हराएर जान्छ । खुशी हरायो, कमजोर भयो भने मायाको छायाको प्रभाव पर्छ किनकि कमजोरीले नै मायाको आह्वान गर्छ । मायाको छाया स्वप्नमा पन्यो भने पनि धेरै दुःखी बनाउनेछ, त्यसैले सधैं छत्रछायामा रहने गर ।

स्लोगनः— समझको पेचकसले अलबेलापनको लूज पेचलाई टाइट गरेर सधैं अलर्ट रहने गर ।